Mîinile Tale

de Adrian Drăgan

Patria noastră este cu adevărat în altă parte. Noi nu suntem de aici - pentru aceasta dau în egală măsură mărturie fericirea şi nefericirea noastră. Ecstasie, numit "din Trapezunt", şi-a trăit viaţa parcă pentru a ilustra acest adevăr atît de simplu. Lumea, fără a fi neapărăt rea, nu este acasă.

În lume a intrat într-un chip ciudat viitorul cartograf al fericirii şi delirului. Mama sa era o frumoasă călugăriţă din Mănăstirea Schimbării la Faţă din Antiohia. Şi pe cît de frumoasă era maica Eupraxia, pe atît era de cuvioasă şi dedicată singurului ţel al vieţii monahiceşti: Întîlnirea cu Cel Nenumit. Era atît de frumoasă încît se spunea că ar putea întoarce la Lumină un înger căzut sau că ar putea pierde pe unul dintre Fiii Cerului. Dar aceasta frumuseţe pentru care pătimea ascuns nu i-a fost Eupraxiei prilej de păcat. Pîntecele ei a rodit ca urmare al străvechiului act prin care viaţa merge înainte şi care este privit ca un păcat grav pentru cineva care s-a retras din lume pentru dulcele jug, dar deşi a cunoscut bărbatul această nedorită întîlnire cu ceea ce unii numesc dragoste (căci pentru ea dragostea era altceva) a fost mai degrabă accidentală, dacă putem numi istoria astfel: s-a intîmplat atunci cînd, după cucerirea străvechii cetăţi de către Saladin, oştenii acestuia, fără prea mare teama fata de un Dumnezeu ce se lasase rastignit, au siluit pe toate cuvioasele locatare ale sfîntului locaş. Dar asemenea durerii şi ruşinii, deznădejdea Eupraxiei a fost trecătoare: poate pentru că a înţeles în cele din urmă că păcatul nu era al ei sau că acesta era preţul frumuseţii cu care Dumnezeu o înzestrase. Aşa se face că s-a dăruit cu şi mai mare fervoare Mirelui Ceresc. Şi-a impus posturi atît de grele, în timpul cărora nu adormea decît atunci cînd se prăbuşea pe jos de oboseală şi nu mînca decît atunci cînd dinţii i se înfigeau cu poftă în buze, încît duhovnicul comunităţii se temea că nu cumva fiica sa spirituală să nu fi căzut în păcat, încercînd prin greaua nevoinţă ce şi-o impusese să frîngă mlădiţa ce începuse să rodească din tulpina ei, să înăbuşe firul acela de viaţa ce susura tainic în adîncul ei. Îngrijorării Părintelui, Eupraxia i-a răspuns că nu înţelege ca ceva, orice, să o poată răpi caii ei; că oricîte capcane şi laţuri şi nenorociri i-ar scoate lumea în cale, nimic din acestea nu o va putea opri din drumul ei către Dumnezeu. În zadar a încercat Părintele să o convingă că rodul pîntecelui ei nu îi este spre ruşine şi că deşi nu si l-a dorit, poate fi chiar un dar - vorbe la care Eupraxia a observat că este foarte posibil să fie vorba de un dar, mă întreb însă, Părinte, de la cine este acest dar, căci nu pot crede că Dumnezeu nu ar fi putut găsi altă cale de a-mi face cadouri...

Necunoscute sunt căile Lui, cu adevărat, şi Eupraxia a urmat-o pe singura pe care o ştia şi care era chiar singura care, credea ea, duce la Dînsul. În cîteva luni, din pricina postului aspu, ajunsese ca o stafie, singura dovadă de viaţă vizibilă a acelui trup ce se încăpăţîna să îşi alunge frumuseţea, a cărui piele devenise subţire şi albă ca o filă dintr-o carte veche, tocită de miile de degete şi de priviri ale cititorilor, a căror membre se subţiaseră asemenea trestiilor încît păreau că se frîng de fiecare dată cînd cucernica lor posesoare îngenunchea pentru îndelungatele-i rugăciuni, ai cărui ochi se pierduseră parcă dupa văluri asemenea celor e ascundeau femeile din haremurile necredincioşilor, se şterseseră asemenea unei zugrăveli vechi aşa încît privirea lor părea doar o amintire si al cărui păr foşnea ca frunzele moarte, era pîntecele care, lună de lună, se rotunjea sub rasă de postav negru. Pe cît de mult alunga de la ea frumuseţea şi viaţa, pe atît de mult creştea în ea dovada aceea vie a vieţii şi frumuseţii. Şi Eupraxia, pe cît se dăruia ca o martiră Căii ei, pe cît se golea tot mai mult de sine pentru a se umple de fericirea Nunţii Duhovniceşti, pe atît nu rămînea mai mult din ea decît planeta aceea pe care rasa nu mai putea să o ascundă.

"Nimeni nu ştie cînd va sosi ceasul", s-a spus. Ceasul ei se apropia inexorabil, asemenea Judecăţii de Apoi, şi în zadar Eupraxia se refugia în înălţimile extazului, căci viaţa din ea o trăgea de fiecare îndărăt, pe pămîntul de care încerca să se desprindă mai abitir.

Dar într-o bună zi greutatea aceea atît de detestată a fost biruită, şi Eupraxia a simţit că aripile îngerilor ce o purtau în extazul de după-amiază nu mai erau îngreunate de povara din pîntecele ei. Vedea cerurile deschizîndu-se şi pe înaripaţi, tăcuţi şi triumfători, plini de o tainică glorie şi de bucuria de neînţeles muritorilor deschizîndu-i porţi după porţi. Cerul era o grădină, o grădină crescînd parcă în largul unui ocean nesfîrşit, acolo unde albastrul cerului dă un sărut pur albastrului mării pentru a naşte o lumină nemaivăzută. Acolo sus Eupraxia tremura toată şi de atîta frumuseţe rîuri de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Presimţea undeva, peste tot, prezenţa Lui, totul era prea-plin de El, şi Eupraxia, plutind prin orbitoarele grădini suspendate, Îl simţea pretutindeni. Îngerii rămăseseră undeva în urmă, ca un cor luminos, ca un nor strălucitor, şi grădina aceea magnifică strălucea undeva departe sub ea. Vămile îi erau deschise si ea simţea apropierea de Cel Nepătruns. Apoi si Cerul s-a sfârşit, si lumina a dispărut, şi nu mai era nimic, şi acesta era semnul că era acolo unde e Totul. Nu mai existau vedenii, nici imnuri de slavă, nici lumini orbitoare, nu mai era nimic pentru că era totul... Şi Eupraxia, un soare explodînd de fericire, a reuşit doar să îngaime "În mîinile Tale..."

Fără să ia în seamă geamătul stins al călugăriţei, Maica Evdochia, care slujea de moaşă involuntarelor mame care populau în urma vizitei păgînilor mănăstirea, a prins copilul ce s-a scurs din trupul tinerei scuturate de delir. Era un băieţel slab, şi Evdochia s-a minunat că, după atîta post greu îndurat de trupul ce trebuia să îl hrănească, copilul care s-a născut nu era un duh, ci un prunc ca toţi pruncii, care ţipa şi se zbătea dând prima dată cu ochii de lumină.

Cînd şi-a revenit din leşin, Eupraxia a constat dezamăgită că nu era în Rai, ci în spitalul mănăstirii. Apoi a aflat tot, cum, în timpul extazului, a sosit ceasul naşterii şi cum, leşinată de durere sau răpită de fericire, a fost descoperită în chilie de maici. A mai aflat că adusese pe lume un băieţel, pe care l-a privit tristă şi gînditoare: al cui eşti tu, copil fără tată şi casă, poate al extazului meu?

Cum pruncului îi era foame, Eupraxia si-a dezvelit pentru prima dată sînul în faţa unui om şi i l-a oferit, ruşinată, ca pe o jertfă. Privind plăcerea copilului, fu cuprinsă de o mare tristeţe - pentru el, pentru ea, pentru lume.

Maternitatea nu era însă doar un supliciu pentru ea – mănăstirea, cu regulile ei severe, nu era locul unde un copil putea fi crescut. Aşa că, înainte chiar de înţărcare, micuţul care fusese botezat de catre Părinte (într-un moment de fantezie) Ecstasie, a fost trimis la bunicii săi, părinţii Eupraxiei, în Trapezunt. Aceştia erau oameni înstăriţi şi puteau să îl crească aşa cum se cuvine pentru a intra, cînd vremea avea să vină, în rîndul monahilor: cel puţin aceasta era dorinţa maicii sale care dorea astfel să îi înapoieze lui Dumnezeu ceea ce Acesta îi dăduse fără ca ea să ceară.

Planurile oamenilor nu sunt însă mereu conforme cu cele ale Celui Preaînalt, chiar dacă se doresc astfel...

Bătrînul Ioannos fusese pe vremuri protosebast, dar semnele unei dizgraţii îl făcuseră să părăsească înalta funcţie şi capitala Imperiului pentru a se întoarce în oraşul său de baştină, Trapezuntul de la malul mării. Aici avea proprietăţi întinse şi era un om respectat, iar liniştea îi era mai preţioasă decît mărirea. Cand Eupraxia îl părăsise pentru mănăstire, bătrînul se consola cu corăbiile pe care le cosntruia şi le trimitea în lume, căci era un armator vestit în toate proturile Mediteranei şi Pontului Euxin. Dragostea pentru copila sa parcă trecuse asupra corăbiilor, de care se îngrijea ca de proprii săi fii, în care îşi punea nădejdile şi visele şi care îi umpleau viaţa de rost. Îşi petrecea mai tot timpul în port, construind, trimiţînd în larg şi aşteptînd să se întoarcă scumpele sale nave. Cînd vreuna se pierdea pe mări sau era lovită de piraţi, armatorul suferea crunt, ca la pierderea unui copil - dar imediat dispunea începerea construirii unei alte nave, care să înlocuiască pierderea, identică cu cea care nu se mai întorsese. Corăbiile sale şi le împărţea in doua categorii, ca pe copii: cele de parte femeiască şi cele de parte bărbătească. Numele pe care navele le purtau erau, astfel, nume femeieşti şi bărbăteşti, iar protocolul "botezării" unei corăbii lăsate la apă se făcea cu un întreg sobor de preoţi şi imita pe cît se putea botezul oamenilor.

"Oamenii sunt nişte corăbii pe care Dumnezeu le-a trimis în lume", obişnuia să spună, "şi merg pe ape, pe valuri, prin furtuni său sub soare, asemenea corăbiilor, din port în port, din întîmplare în întîmplare, din vis în vis. Nici un port nu este însă casa lor, pe toate le lasă, caci ele caută portul din care au ieşit la început, care e dincolo de drumurile lor."

Cînd a aflat că s-a procopsit cu un copil adevărat pe lîngă copiii săi din lemn, cu fiul fiicei sale, şi cum s-a ivit acesta în lume, Ioannos a spus că micuţul e ca o corabie născută dintr-un naufragiu, şi nu aşa cum se cuvine, şi că va căuta în toată viaţa sa largul din care s-a zămislit.

L-a crescut în port, între marinari şi constructori de nave şi negustori. "Aerul mării priește sănătăţii, iar vederea ei obişnuieşte omul cu nesfîrşirea" le spunea celor care îi ziceau că acela nu e cel mai potrivit loc pentru creşterea unui copil. "Pentru un căutător nici că e loc mai prielnic să crească şi să înveţe să caute", adăuga. El însuşi nu călătorise aproape deloc, îl răzbunau însă multele sale corăbii şi apoi credea că şi a sta într-un port şi a privi valurile e tot o drumeţie, că viaţa însăşi nu e altceva, oricum ţi-ai trăi-o, pe drumuri sau acasă. Micuţul Ecstasie a învăţat sa vorbească de la mateloţii bunicului său, aşa că primele cuvinte deprinse nu au fost mama, tata sau papa, ci curvă, rachiu si vela mare. De citit, hărţile navigatorilor l-au învăţat să o facă, şi nu "Psaltirea" ori "Vieţile Sfinţilor", iar hrana de timpuriu i-a fost carnea uscată şi setea si-o astîmpăra cu o duşcă repede de rachie

marinărească sau de vin cu iz de burdufe de piele. Cît despre cîntece de leagăn, acestea i-au fost deocheatele cîntări marinăreşti care povesteau fapte ruşinoase al căror tîlc copilul l-a deprins înainte de a şti să socotească că unu şi cu unu fac doi, astfel că aritmetica sa s-a redus mult timp la a aduna unu cu una. Erau însă şi părţi bune ale acestei educaţii libere şi originale: ştia să înoate ca un marsuin, vîslea ca un condmanat la galere şi mirosea ploaia sau furtuna de mîine încă de ieri. "Are nas bun" ziceau despre el mateloţii, şi într-adevăr puştiul ştia să guste cum se cuvine vînturile, să citească în felul în care cad razele soarelui său să traducă în vorbe celor mai puţin pricepuţi vuietul valurilor. Această învăţătură primită de timpuriu în locul ştiinţei de a citi sau a socoti au făcut din Ecstasie încă din vremea copilăriei sale un navigator excelent. Marea era lumea lui - restul fiind doar un apendice al acesteia: pămîntul - doar *ţărmul* de pe care corăbiile pornesc pe mare, iar cerul - cartea în care navigatorul citeşte drumul. Din această pricina copilul avea o mare durere: bunicul său, atît de nepăsător faţă de educaţia pe care nepotul o primea, parcă pregătindu-l asiduu spre a deveni un bun om al mării, îi interzicea cu străşnicie orice călătorie, chiar şi pe cele mai scurte, în porturile din apropierea Trebizondei. Aşa că micul navigator stătea adesea pironit pe ţărm, cu ochii pierduţi în largul după care inima sa tînjea şi care îi era cu străşnicie interzis. De atîta albastru în care se cufundau cu nesaţ, ochii săi încetau la un moment dat să mai vadă graba valurilor către ţărm sub albastrul impasibil al cerului, şi în faţa sa apăreau insule mirifice, grădini fantastice, creaturi nemaivăzute, palate de sare, albe ca lumina soarelui ce topea largul mării în acela al cerului... Şi din aceste extaze se trezea, ud de spuma valurilor, pe nisipul trecător al ţărmului, spre seară, cînd marinarii îl chemau la masă. Cu paşi mici întorcea atunci spatele mării, dar sufletul său rămînea pierdut în depărtările interzise.

Şi într-o bună seară marea l-a răsplătit pe nefericitul ei amant: valurile s-au oprit din goana lor către ţărm şi, despicîndu-se de parcă un alt Moise le-ar fi atins cu toiagul, au ivit din adîncul lor o fată mai frumoasă decît luna, iubita tuturor călătorilor, şi au purtat-o ca într-un car triumfal către ţărmul pe care adolescentul stătea vrăjit.

A fost prima noapte de dragoste a lui Ecstasie, şi dragostea era ca marea: bogată şi nesfîrşită, cînd pătimaşă cînd leneşă, cînd furtună cînd strălucire domoală...era pescăruş săgetînd în soare şi prăbuşindu-se în valuri, era talaz spărgîndu-se de stînci, era luna oglindindu-se pe mişcătoarele cărări şi briza...

Ca o ancoră, dragostea aceasta venită din adîncuri a prins sufletul tînărului de ţărm, era o maree fără sfîrşit care îi aducea aici toată fericirea pe care el şi-o aşezase în larg. Timpul însă trecea, deşi pentru Ecstasie părea să se fi oprit, ţintuit şi el parcă de o ancoră nevăzută. Iar Ecstasie nu mai trecea aproape deloc prin port, printre lăzi şi parîme, trecîndu-şi toate zilele şi mai ales nopţile pe plaja pustie din afara cetăţii, unde se cufunda de fiecare dată în deliciile iubirii aceleia de necrezut. Fata nu îi vorbea deloc, în schimb Ecstasie o alinta şi îi cînta şi îi spunea poveşti, şi pentru că devenise conştient de neputinţa de a-şi exprima cît mai cuprinzător sentimentele năvalnice, se hotărî să studieze şi să înveţe din cărţi a-şi marturisi dragostea. Acesta a fost vîntul care l-a mînat de pe ţărm pe pămînt, spre biblioteca episcopului Trebizondei, un bun prieten al bunicului său. În oraş, biblioteca episcopului era faimoasă şi chiar bîrfită: răuvoitorii şopteau că ea ar găzdui nu doar cărţi drept-credincioase, ci şi epopei sau filosofii ale păgînilor de pe vremuri. Dar Ecstasie nu avusese timp sa devină dogmatic, aşa că foamea sa de învăţătură devora cu egală patima "Scara" Sfîntului Ioan Climaxos şi "Odiseea", povestea care l-a mişcat cel mai mult pentru că era cea a unui om care călătoreşte pe mări. Însă marea revelaţie a fost "Cîntarea Cîntărilor": acele pagini nu păreau scrise cu cerneală ci cu dragoste, dragoste pură, esenţă de dragoste. Vraja a fost atat de puternică încît,

furat de o plăcere nouă, tînărul a pierdut iarăşi, a doua oară, şirul timpului şi, nebăgînd de seamă că soarele se stinge, a uitat să onoreze întîlnirea de pe malul mării. Cînd a isprăvit de citit Cîntarea soarele răsărea – şi atunci, venindu-şi întru fire, şi-a amintit de dragostea sa şi a alergat disperat pe străzile pustii pînă pe plajă, unde însă, în locul frumoasei zămislite de mare, nu a mai găsit decît leşul unui pescăruş ucis de furtună. În zadar a mers apoi, în fiecare seară la ceasul cuvenit la locul desfătărilor sale: marea a rămas mereu tăcută, din valurile ei nu a mai ieşit nicicînd fată mai frumoasă ca luna, şi Ecstasie a înţeles ca pierdut-o pentru totdeauna. Din această perioadă de deznădejde datează de altfel şi prima sa lucrare, pe care a scris-o cu cerneală făcută din apa mării, un lung poem de dragoste, pe care se pare că, mai tîrziu, realizînd valoarea literară scăzută a lucrării, l-ar fi dat valurilor.

Sfîşiat de durere asemenea velei unei corăbii de către vînturile din larg, Ecstasie a întors spatele mării ca un amant părăsit iubitei ce l-a lăsat, jurîndu-şi să nu o mai vadă.

Şi pasul l-a purtat departe de mare, atît de departe încît nu doar vuietul sau mirosul ei nu îl mai ajungeau, ci nici măcar amintirea. Prins pustiuri şi munţi şi cetăţi nenumărate, Ecstasie a iscodit mai întîi uitarea şi apoi, mînat de acea chemare irezistibilă, noi chipuri ale fericirii. La Damasc, un vechi haşişin lăsat la vatră l-a iniţiat în extazul dat de fumatul acelor ierburi care te poartă spre Grădina Deliciilor lui Allah, unde huriile te dezmiardă şi havuzurile susură fără încetare, în Persia a învăţat la şcoala imamilor zburători, care prin dansul lor frenetic se învîrteau şi se ridicau în văzduh, în Indii a gustat în toate chipurile deliciile amorului, şi nu găsise pînă atunci nimic la fel, dar drumul era mai puternic decît orice si iată-l ajuns în Kitai, unde un discipol al lui Lao-Tzi i-a vorbit despre unica fericire posibilă care este detaşarea, şi apoi, cu o pipă de opiu, l-a învăţat primii paşi în această dificilă artă. S-a întors prin Mongolia, unde delirul războinicilor era întrecut doar de cel al şamanilor, vrăjitori vestiţi ale căror taine Ecstasie, cu binecunoscuta-i sete, le-a învăţat repede, şi a pătruns în delirul fremătător al acelor vindecători temuţi. Peste tot, mii de pericole l-au pîndit şi s-au năpustit asupra lui - dar toate, asemenea fericirilor în braţele cărora s-a aruncat de asemenea peste tot, l-au lăsat să treacă mai departe. Nici moartea - nici unul dintre extazele încercate de-a lungul drumului nu au fost în stare să îl oprească. Pentru că, după fiecare primejdie ca şi după fiecare delir, Ecstasie se trezea viu – adică înapoi. Pe acelaşi ţărm.

Trecuseră ani şi ani de cînd părăsise Trapezuntul. Nu îi era dor de acel oraş, dar privind înapoi, nu de pe înălţimile Himalayei, ci din adîncurile în care viaţa sa ajunsese, nu vedea decît acelaşi drum, lung şi prăfuit, între două orizonturi străine. Ce putea afla între ele? Totul - dar nimic care să nu treacă.

A urcat în munţii aceia despre care se spunea că ar străpunge Cerul pînă cînd nu a mai putut respira. Spera să ajungă în Cer, dar trupul său nu l-a lăsat. Atunci şi-a dorit să moară. Tîrîndu-se pas cu pas pe stînci şi pe gheaţa veşnică a muntelui, răsuflînd o dată la trei zile, Ecstasie nădăjduia să îşi dea sufletul acolo, sus, unde avea senzaţia că timpul nu trece - pentru că nu există. Dar nu era în Cer, şi timpul trecea, aşa cum a trecut peste el teribila avalanşa pornită din crestele pierdute în nori. De parcă Dumnezeu ar fi scuipat peste mine, pentru a mă arunca înapoi în ţărîna din care mă ridicam spre El, a spus mai apoi Ecstasie. S-a trezit la poalele muntelui, viu printr-o minune pe care nici nu şi-ar fi dorit-o. Dar deşi nu mai găsea nimic pentru care să îşi trăiască viaţa, s-a ridicat şi a mers mai departe. A străbătut iarăşi ţări si zări, călător de nicăieri spre niciunde, colindînd ţinuturi care altădată l-ar fi vrăjit - dar acum ştia deja că toate sunt la fel aici, adică trecătoare.

Apoi a ajuns la marginea pustiului. Nimeni nu îl străbătuse, se povestea, sau cel puţin nu era nimeni cunoscut să se fi întors de acolo. Pietrele ard, soarele arde, răsuflarea ta arde acolo - l-au avertizat. Ecstasie a stat şi a cumpănit, vreme de ani buni dacă să se avînte asemnea unei corăbii spre larg în gura de foc ce îi sugea toată voinţa. Vreme în care a construit la marginea desertului aceluia fara intoarcere un aşezămînt pentru călătorii care ar ajunge pînă acolo: i s-a spus, mai întîi, "Popasul din Urmă", apoi cîţiva călugări aveau să îl transforme în Mănăstirea Drumul către Emaus. Aici şi-a scris cele două lucrări pe care le păstram de la el: "Vieţile Înalte", o culegere despre asceţii, vindecătorii, sfinţii şi învăţaţii întîlniţi în lunga sa drumeţie, şi "Drumul Risipitorului", un lung poem în metrică akkadiană, destul de încîlcit şi sinuos, plin de hîrtoape dar şi de imagini minunate, dominat de o soteriologie tristă.

În aceşti an petrecuţi la "Popasul din Urmă" s-a mai îndelitnicit cu creşterea porumbeilor şi cu încercările de a face posibilă adaptarea la clima deşertică a trandafirilor şi algelor (de unde unii au dedus că îşi pierduse minţile). Încercările acestea au fost sortite eşecului – şi totuşi din încrucişările misterioase dintre roze şi plantele mării, ale căror seminţe le adusese pînă acolo în pletele-i lungi, a ieşit un soi de floare nemaivăzută în alte părţi, un fel de trandafir marin de deşert, cu petale de un roşu bolnav şi cu spini atît de fragili încît pluteau în bătaia vîntului deşertului aidoma algelor bătute de valuri.

Cît despre porumbei, pe ei i-a trimis într-o bună zi în largul deşertului, şi mare a fost mirarea tuturor celor care trăiau la acel capăt de lume cînd, într-o dimineaţă sîngerie, din pustiu s-a întors un stol de pescăruşi.

Doar Ecstasie a tăcut – căutînd să priceapă acum ce nu pricepuse o viaţă. Acum însă ştia de unde pornise – şi unde trebuia să se întoarcă. Aşa că a pornit cu pas liniştit de drumeţ experimentat spre inima pustiului, unde îl aştepta marea. Marea sa. A înaintat uşor prin aerul de foc, ca o barcă mică cu panze, pînă ce ochii lor nu l-au mai văzut. Dar el nu mai bătea doar un drum al oamenilor, ci se întorcea acasă. Vedea cerurile deschizîndu-se şi pe înaripaţi, tăcuţi şi triumfători, plini de o tainică glorie şi de bucuria de neînţeles muritorilor deschizîndu-i porţi după porţi. Cerul era o grădină, o grădină crescînd parcă în largul unui ocean nesfîrşit, acolo unde albastrul cerului dă un sărut pur albastrului mării pentru a naşte o lumină nemaivăzută. Acolo sus Ecstasie tremura tot şi de atîta frumuseţe rîuri de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Presimţea undeva, peste tot, prezenţa Lui, totul era prea-plin de El, şi Ecstasie, plutind prin orbitoarele grădini suspendate, Îl simţea pretutindeni. Îngerii rămăseseră undeva în urmă, ca un cor luminos, ca un nor strălucitor, şi grădina aceea magnifică strălucea undeva departe sub el. Vămile îi erau deschise şi el simţea apropierea de Cel Nepătruns. Apoi şi Cerul s-a sfîrşit, şi lumina a dispărut, şi nu mai era nimic, şi acesta era semnul că era acolo unde e Totul. Nu mai existau vedenii, nici imnuri de slavă, nici lumini orbitoare, nu mai era nimic pentru că era totul... Şi Ecstasie, un soare explodînd de fericire, a reuşit doar să îngaime "În mîinile Tale..."

respiro©2000 All rights reserved